

добрият майсторъ. Никой не умѣе да му слага такива подправки като Васъ. Не забравяйте, че тази вечеръ всички сте канени на вечеря съ насъ.

— Чашката „Морè“ ще приготвя и изпратя, монсеньоръ, ала простете, за вечеря бихъ желалъ да бѣда освободенъ отъ тази висока честь — каза Люи дьо Шателъ.

— Защо? — попита загрижено Анри.

— Съпругата ми, монсеньоръ . . . Вие знаете, ако се не лъжа, че Белослава дьо Шателъ напоследъкъ не може . . .

— Да, да . . . — избърза императорътъ. — Знамъ много добре. Предайте моитъ поздрави на благородната дама. Пожелавамъ ѝ да прекара по-леко тия дни, за да може следъ . . .

— Следъ шесть месеца, монсеньоръ . . .

— Да. Следъ шесть месеца да ни дари единъ хубавъ и храбъръ младъ потомъкъ на рода дьо Шателъ.

Гласътъ бѣ любезенъ и топълъ. Ала все пакъ нѣкой можеше да долови лека сѣнка въ него.

Императорътъ потули въздишката си и внезапно промѣни разговора.

— Странно е, че напоследъкъ имамъ копнежъ само по нашенски гостби . . . Печена мечка полѣна съ оцетъ, супа отъ паунъ, сушени дюли отъ Орлеанъ, круши Сень Жанъ, ябълки отъ Овернъ и особено лебедъ . . . Лебедъ тъ Валансиенъ!

— Не напраздно монсеньоръ е роденъ въ Валансиенъ, — Долината на лебедитъ . . . — каза Мильо дьо Брабанъ. — Ала кълна се въ копието на свети Яковъ, че едвали нѣкога презъ живота си е срѣщаль по-дивенъ лебедъ отъ нашата хубава Хемска царкиня!

— Рицари и дами избухнаха въ дълъгъ, веселъ смѣхъ. Кѣнонъ дьо Бетюнъ не се стърпѣ, грабна виолата отъ ржцетъ на трубадура. Галерата приближаваше съ изумителна бързина къмъ острова.

Въ далечината се очертаваха стройнитъ, тънки, черни силуети на тритъ вѣтърни мелници на пристанището.